

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. április 19.
(nagyszombat)**

Földvári Tibor

RÁM TETTE A JOBB KEZÉT

Lekció: Jel 1,9-20

Alapige: Jel 1,17-18

Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő pedig rám tette jobb kezét, és így szólt: Ne félj, én vagyok az első és az utolsó és az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és pokol kulcsai.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged, mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus halála és feltámadása számunkra biztos tény, örök életet jelentő valóság. És köszönjük, hogy most nagyszombat ünnepén az ő temetésére is emlékezve hallhatjuk az igében, megerősödhetünk abban a drága tudatban, hogy elvégzett a mi Megváltónk mindent, valósággal meghalt és ezzel is készítetted, Atyánk, az ő dicsőséges feltámadását. Imádunk téged, Atyánk, hogy nekünk nem halott Istenünk van, hanem élő, megtartó Urunk. Ma is szeretnénk az Úr Jézusra tekinteni, ma is hadd láthassuk a kereszt titkát és a feltámadás dicsőségét. Áldunk, Urunk, hogy számunkra ünnep az, ami az Úr Jézus számára rettenet volt, a rettenet halála, de köszönjük, hogy így győzött, így lett megtartó és szabadító mindannyiunknak.

Bocsásd meg, Urunk, amikor nem bíztunk benne, bocsásd meg, amikor nem éltünk a kegyelemmel. Köszönjük, Urunk, hogy a gyülekezet közösségében őszintén megvallhatjuk vétkeinket most, és köszönjük, hogy a te szabadításod örömeivel telhet meg a szívünk. Kérünk, segíts figyelni rád, Szentlelked és igéd által munkáld Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Egy húsvéti képeslapot tartok a kezemben, „Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadott.” idézettel. A képen egy hegycsúcs látható, tetején egy kereszttel, és a keresztnak az érdekessége, hogy emberi alakszerűen átlátszó. Hogyha így a hegy oldaláról tekint rá valaki a keresztre, akkor látja a keresztet, de közben ott az alakon keresztül látja az eget. Nagyon kifejező számomra ez a kép, ott van a könyveim előtt, hogy emlékeztessen minden nap, amikor rá nézek, hogy nekünk nemhogy nem halott Urunk van, hanem dicsőségesen feltámadott Urunk.

Ebben a képben azonban számomra még több üzenet rejtőzik, ami a nagyszombati igehirdetés üzenetében is felragyoghat majd: nekünk nem csupán feltámadott Urunk van, hanem mint feltámadott, élő Úr, dicsőségesen uralkodó Krisztus ő. És hogyha Isten népe, a hívő ember így tud tekinteni nagyszombat üzenetére is – hiszen most az Úr Jézus temetésére emlékezünk –, ami azt jelenti számunkra, hitvallásainkban is ezért valljuk meg, hogy az ő temetése jelzi, hogy ő valóban, valósággal meghalt, de egyben ezzel Isten, a mennyei Atya készítette a feltámadás dicsőségét is. Nagyszombaton is, noha úgy tűnik, mintha minden a veszteséget, az elmúlást mutatná Jézussal kapcsolatban, de nagyszombat Krisztusa is a dicsőséges Úr. Akinek a holtteste ott van a sírban, de nem rothadhat meg, aztán pedig jön a dicsőséges feltámadott testi létmódja, és ebben a testi létmódban, éppen a Jelenések könyvében is láthatjuk őt, mennyei dicsőségben uralkodó Krisztusként. János, a szeretett tanítvány számára is ebben a valóságában mutatkozott meg az Úr. Nagyon fontos, hogy ha mi Jézust látjuk, mindig lássuk őt a kereszten szenvedett Úrként, de a kereszttel üres, mert Jézus feltámadt és él, és hogyha így gondolunk az ő személyére, akkor látnunk kell a kereszten is győztes Urat, aki uralkodik ma is mennyen és földön.

A felolvasott igeszakaszból különösen is azt a kifejezést emelem ki, amit az apostol, János tapasztalhatott is, hiszen Jézus, ez a dicsőséges isteni személy, megérintette őt, rátette Jánosra a jobb kezét. Miért fontos látni nekünk is Jézust, a feltámadott, dicsőségesen uralkodó Urat hitben? A hétköznapijainkban miért meghatározó ez? És milyennek is látszik ez a dicsőségesen uralkodó Jézus az ő isteni jobbja által? Látjuk majd, hogy hatalma jobbja, hatalmas jobbja, hatalma megnyilvánulása az ő isteni kezének az ereje; átszegezett kéz; és megtartó kéz. Ez a három jellemző lesz majd a második gondolatban.

János nem azért volt Patmosz szigetén, mert ott volt egy gyülekezet, ahol prédikálnia kellett volna sikeres evangélikátorként, apostol-

ként, hanem tudjuk, azért, mert Domitianus császár idejében, az 1. század végefelé keményen üldözték a keresztyéneket. Jánost nem kivégezték, hanem száműzetésbe küldték Patmosz szigetére. És ugye, azt is megtudtuk, hogy az Úr napján, tehát a hét első napján kapja azt az isteni kijelentést, amelyről itt tudósít a leírásban is. Az Úr napja a feltámadás napja, emlékszünk. A Jelenések könyvének az összes kijelentése tulajdonképpen, amit aztán leír majd Isten Lelkétől vezetve, vagy szóban vagy látomásokban adatik neki, és itt az első részben megtudtuk, hogy ami mindeneket megelőzően számára legfontosabb: Jézus személyének a valósága. És ezért mutatkozott be Jánosnak, a szeretett tanítványának az Úr.

Itt a leírásban kiderül a sokféle jellemzőben az „ember Fia” kifejezéssel is, hogy hasonló élményben, látomásban van része Jánosnak, mint amit Dániel próféta is átélt. Emlékezzünk, a Jelenések könyvében nagyon sok ószövetségi utalás, ószövetségi háttérkijelentés található, itt is fontos ez, Dániel könyve 7. része meg a 10. része. Az ember Fia dicsősége a 7. részben, a 10. részben pedig az ószövetségi próféta is azt éli át, hogy egy mennyei alak megjelenik neki dicsőségesen és ő is ugyanúgy jár, ő se bírja elhordozni ezt a dicsőséges látványt, ő is összeesik. Jánosról ezt olvastuk, hogy amikor meglátta őt, leesett a lábaihoz mint egy halott.

János ismerte az Úr Jézust, hiszen ott volt a kereszt tövében is, emlékszünk, ő volt legközelebb a Mesterhez. János láthatta a kereszt dicsőségében is a Megváltót, de számára még nem adatott meg az, ami nekünk már tény a kijelentésből, ő látta Jézust meghalni, szenvedni, és ugyanolyan valósággal látja most a feltámadott Urat is. Találkozott már a feltámadott Krisztussal is, hiszen megjelent az Úr Jézus a tanítványainak, de ez a jelenése Jézusnak mégis olyan megdöbbentő. Most nem szeretném ezt a kifejezést mondani, hogy rettenetes, de mégis valahogy a rettenetes szóval kell kifejezni, mert nem bírja elhordozni. Pedig az Úr, a szeretett, megváltó Úr jelenik meg, csak a mennyei dicsőség ragyogása, a személyének a titka ebben látszik, hogy nem bírja elhordozni a szeretett tanítvány sem. Jézus mégis így jelent meg neki, mert tudnia kell, hogy kicsoda Ő. Milyen az az Úr, aki majd aztán bemutatkozik sokféle mozzanatban, sokféle jellemzővel a könyv során, illetve ki az az Úr, akiről majd bizonyosságot kell tennie a gyülekezeteknek is.

Amikor János, ahogy mondtam, az ószövetségi prófétához, Dánielhez hasonlóan szinte holtan esik össze, mi volt a következő mozzanat? – és rám tette az ő jobb kezét. Nemcsak megnyugtatni akarta, bátorítani ezzel az isteni kézérítéssel, hanem ahogy látjuk a folytatásban,

Jézus ki akarja neki magát jelenteni. Láthatta őt már dicsőséges ember Fiaként, de most még több kijelentést hall, önkijelentést az Úrtól, és Jézus rámutat arra, hogy továbbra is az a legfontosabb, hogy Én ki vagyok. Eddig is ez volt, de a folytatásban is. Még mindig nem az a kérdés, hogy majd mit kell leírnod, mi mindent teszek, hanem hogy ki vagyok számodra is, szeretett tanítványom.

A nagyszombati üzenetben is ezért, kinek látod, kinek látjuk gyülekezeti közösségként is az Úr Jézust? Nagyszombaton emlékezünk a temetésre, és ugye, ha temetőben lennénk és valakinek a temetésére emlékeznénk, az szomorúsággal tölti el a hívó embert is. De nagyszombat, az nem egy szomorú ünnep, hiszen azt hirdeti, hogy valósággal meghalt és készül a feltámadás dicsősége. Kicsoda tehát ez a Jézus? Kinek jelenti ki magát, és a keze ráhelyezésével is milyennek bizonyítja magát a szeretett tanítvány számára?

Itt van ez a három jellemző, amit ki akarok emelni. A kéz ráhelyezése az Ó- és az Újszövetségben egyaránt jelenti a hatalomnak a kifejezését – hatalmas kéz, hatalmas jobb –, Jézusra vonatkoztatva átszegezett kéz lesz ez a kéz, és benne van ebben a kézben a megtartatás, a segítség, a vigasztalás és a bátorítás.

Hatalom keze. Ez látszik abból is, ahogy Jézus elkezdte a kijelentést. „És rám tette az ő jobb kezét és ezt mondta nekem: Ne félj, én vagyok az első és az utolsó.” A rész elején is hasonló kifejezéssel „Én vagyok az alfa és az omega.” És azt is, hogy „aki van, aki volt és aki eljövendő”. Ott a mindenható Istenre történik az utalás, aki a Jelenések könyvében a dicsőség trónján ül. Ez az isteni kijelentés, önkijelentés itt a Fiúra, a dicsőséges Krisztusra vonatkozik. Én vagyok az első és az utolsó. Ezek szinoním kifejezések. A Jelenések könyve legvégén is Jézusra vonatkozik az alfa és az omega, és az első és az utolsó.

De álljunk meg itt az „én vagyok”-nál. Éppen János írta azt le a Gecsemáné kertben, hogy amikor Jézus először kimondta, hogy én vagyok, akkor az ellenfelei, az ellenségei – sajnos Júdás is –, hátrahőkölt és összeesett. Ott is összeestek. Majdnem meghaltak, mert mikor Jézus megkérdezi tőlük, hogy: kit kerestek, és ők mondták: a názáreti Jézust, és ennyit mondott Jézus, hogy: én vagyok, akkor megtörtént ez az isteni hatalom kiáradása csupán a szavában is. Aztán mikor másodszor is mondtá, hogy én vagyok, akkor már visszatartotta az isteni erőt a szavából a Megváltó, akkor már elfoghatták. Az „én vagyok” kijelentés a Jelenések könyvében szintén ezt húzza alá, hogy ugyanez a Jézus, aki a keresztségig vállalt mindent, most már a keresztség után feltámadott Krisztusként ez az isteni „én vagyok”.

Az „első és az utolsó” pedig azt hirdeti, hogy mindenknek teremtője alkotója, mindenknek fenntartója, mindenknek kezdete és vége a tőle való viszonyban dől el, tőle függ minden, ő mindenható Úrként, szuverén Istenként irányítja a világot, a történelmet. Ez azért fontos, mert Ézsaiás könyvében több helyen is, a 41. részben – hallhattuk is a köszöntés igéjében –, a 46. részben, a 48. részben is ez az „én vagyok az első és az utolsó” Istenre, Jahvére, az Úrra vonatkozik, aki a Teremtő, az Alkotó, mindaz, amit elmondtam vele kapcsolatban. Aki Ézsaiás könyve Ura, ez Jézus Krisztus a Jelenések könyvében. Az ószövetségi háttér most már nemcsak Dániel könyve, hanem ezek az ézsaiási kijelentések. Én vagyok az első és az utolsó. És a 48. rész 13. verse ezt a nagyon bátorító kijelentést teszi: „Hiszen kezem veté e föld alapját, és jobbam terjesztette ki az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak” – itt utal a teremtésre tehát. Én vagyok az első és az utolsó – és beszél a teremtésről Isten.

Ne felejtjük el, hogy amikor Jézus ott van a sírban, az Atya nem véletlenül nem hagyja, hogy az egyszülött Fiúnak a holtteste rothadásnak induljon. Ezzel is jelezni akarta, hogy a halál hatalmába kerülhetett, de mégsem kerülhetett a hatalma alá, mert a Teremtő nagyobb mindennél. És Jézus vállalt mindent, de ebben az egyszerű mozzanatban is – az üzenet miatt hadd említsem így – Jézus Krisztus testi valóságában is dicsőséges Úrként volt.

Mindenható Úrként irányítja tehát a világot. Ezért mondja, hogy nem kell félnie a szolgájának: ne félj. Ez önmagában beszédes, mert ott van a dicsőséges isteni alak, és emlékszünk, hogy az Istennel való találkozásban, csak az Isten angyalával való találkozásban is mennyire rettenetes volt még a legnagyobb hívők számára is a találkozás, mert bűnös a hívő ember is, Dániel is meg János is, és a bűneset utáni világban a mennyei találkozás, az nem egyszerű. És hangzik, hogy: ne félj. Nem kell félned tőlem. Ő az első és az utolsó, a teremtő és a fenntartó, de az övéinek, a szolgálóinak nincs mitől félnie. Persze az ellenségeknek annál inkább. Emlékezzünk, hogy a 6. részben olvastuk nemrég, hogy Jézus eljövetelekor a legnagyobb uralkodók is kiáltanak a szikláknak meg a barlangoknak, hogy rejtsék el őket annak a színe előtt, aki eljön. Az ellenségnek van mitől félni. Tehát nem kell félni Jézustól Jánosnak. Nem kell félnie attól az állapottól, attól a helyzettől, amiben van János.

Most továbbléphetünk arra nézve, hogy nemcsak Jézustól nem kell félnie, hanem az üldözések közepette sem, hiszen ha Jézus a teremtő, Jézus a fenntartó, mindent irányító, akkor még a szenvedések idején is igaz ez. A 2. részben a 8. verstől kezdődően a szmirnai gyülekezethez írt le-

vélben mutatkozik be Jézus ugyanígy, hogy én vagyok az első és az utolsó, halott voltam, de élek. És éppen ennek a gyülekezetnek emeli ki, hogy: semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell. Majd a 10-ben: légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját. Tehát nem kell félnie a szenvedések idején sem az ő népének, mert az Úr irányít mindent. Őneki megvan a terve. A kezdet és a vég tőle függ. Tehát a szmirnai gyülekezet meg János száműzetése és szenvedése is egy célt szolgál: Jézus mindeneknek a célja, az ő eljövetele – tudjuk a Jelenések könyvéből is –, és bármi, ami történik Jánossal is vagy például a szmirnai gyülekezettel, az mind-mind azért, hogy majd eljöjjön a történelem vége, eljöjjön a Megváltó, a dicsőséges Úr, akinek a személyéből valamit megtapasztalhat a szolgálója.

Hatalom jobbjá tehát. És itt emelem ki: megérintette az ő jobb kezével, illetve rátette az ő jobb kezét. Dániel is ugyanezt tapasztalta. Az isteni jobb – hallottuk itt a 48. részben is és felolvasom a köszöntés igéjét újra, a 41. rész 10. versét Ézsaiás könyvéből –, az isteni hatalom, mindeneket irányító isteni erő ezzel kifejezve: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.” Igazságom jobbjával támogatlak, mert én vagyok mindeneknek az Ura. Az isteni jobb. Az az isteni kéz, amely teremt, amely fenntartja a világmindenséget. És hogyha mindezt összetesszük az „én vagyok” kijelentés örömeivel, mert az „én vagyok” kijelentések a „Vagyok, aki vagyok” isteni kijelentésre utalnak vissza a Mózes 2. könyve 3. része 14. verséhez kapcsolódóan, ami meg azt jelzi, hogy nemcsak hogy létezik az Úr, hanem ott van övéivel. Veled vagyok. Az isteni szövetséghez hű isteni személy. Szövetségben van népével, övéivel, és veled vagyok. Az isteni jobb hatalma, dicsősége, ereje, amikor megérinti Jánost, még az érintéssel is mutatja, hogy ennyire közel vagyok, ennyire veled vagyok, itt vagyok számodra. Nem egy távoli Isten, hanem aki ott van az övéivel, Jánossal is, az ő népével. Jellemző, hogy a dicsőséges isteni ember Fia ott van a gyertyatartók között, amelyekről megtudtuk a végén, hogy azok a gyülekezetet jelképezik, a hét gyülekezetet. Itt van az övéivel, ahogy ígérte a Máté 28-ban: íme tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ez az isteni jobb tehát, az isteni jobb kéz a hatalom jobbjá. Látod-e Jézusnak a hatalmát akkor, amikor tapasztalod, tapasztaljuk a mi mostani időnkben is, hogy mintha másé lenne a hatalom? Tapasztalod-e akkor is az Úr jobbjá erejét, amikor úgy érzed, hogy mintha szenvednék az Úrért? Mintha a dolgok nem úgy alakulnának, ahogy elvárnám? Jánosnak is Jézus azt mondja, kicsoda ő, aki mindeneket irányító, hatalmas Isten.

Nagyon megragadott, hogy bizony ez az isteni jobb kéz, noha itt nincs leírva és kijelentve, de az egész Jelenések könyve alapján mégis elmondható, átszögezett kéz. Ezt arra alapozva mondhatjuk, hogy a Jelenések könyvében Jézus úgy van ábrázolva, mint megöletett Bárány, valamint Jézus Krisztus a feltámadott, dicsőséges testében hordozza annak a jelét, hogy mi történt vele előtte. A szegek és a dárda helyét mutatja például Tamásnak is, előtte a tanítványoknak: nézzétek meg. Az más kérdés, hogy nem nagyon tudták elhinni. De a Bibliában az Úr Jézus, a dicsőséges, feltámadott Krisztus feltámadott, dicsőséges testében, valóságos testében, sőt, dicsőséges testben hordozza annak a jeleit, jelét, jeleit, amit tett az övéiért. Így mondható, hogy megérintette Jánost, rátette ez a dicsőséges isteni személy a kezét Jánosra, és mivel ez a dicsőséges személy a feltámadott Krisztus, ezért ez a kéz átszögezett kéz.

Számunkra, még itt a földön élve, kiemeli a Szentírás, hogy ilyenek lássuk Jézust. Ezért kedves nekem ez a képeslap, hogy a kereszten nincs ott a korpusz, a kereszt üres. Ott van viszont egy emberi alakszerű kivágás, amin át keresztülláthatunk. Jézus mennyei dicsőségben, de a kereszten értünk meghalt Megváltóként.

Jézus tehát a megöletett Bárány, az átszögezett kezű és lábú meg oldalú. Feltámadása után is látszik ez. Itt a kijelentésben pedig abban látszik, amit így mond magáról: és az élő pedig halott voltam, és íme élek örökkön-örökké. Jézus tehát az önkijelentésében jelzi azt, amit az ő dicsőséges testi létmódja is mutat, hogy: aki halott voltam és élek örökkön örökké.

Testvérek, amíg Jézus nem volt halott, addig nem volt elvégezve a váltságmű. És emlékszünk, hogy a halála legutolsó fontos tette, az egy egyszerű, hétköznapi helyzet volt, mert ki kellett mondania, hogy: szomjazom. János írja ezt szintén le evangéliuma 19. részében. Jézus addig nem halhatott meg, addig nem mondhatta ki, hogy elvégeztetett, amíg ezt az ószövetségi ígéretet is be nem teljesítette haldoklása közben. Aztán ami mindaz történik vele a temetéséhez kapcsolódóan, és itt megint János ír sok mindent le részletesen, hogy amikor átszúrták az oldalát vagy nem törték meg a lábszárait, akkor meg a mindenható Isten gondoskodott a már halott Jézus testéről, hogy még akkor is teljesedjenek be az ószövetségi ígéretek. Jézus tehát a temetése körülményeiben is, halott állapotában is úgymond – most idézőjelben mondom – engedelmes maradt. De ott nem neki kellett már aktívan, hanem erről gondoskodott a mindenható Isten, mert mindennek el kellett végeztetnie tökéletesen, semmi hiba nem csúszhatott bele.

És mikor Jézus ezt mondja, hogy: és az élő, pedig halott voltam és íme élek örökkön-örökké – hol is van az íme szócska? Azt mondja: és az élő, pedig halott voltam és ímé élet örökkön-örökké. Nagyon érdekes, hogy nem annyira a feltámadás valóságát akarja tehát már kiemelni az Úr Jézus itt a szolgájának, hanem azt, hogy ő örökké élő Úr. Örökkévaló Isten. Mindenható, a hatalom jobbjá, az ő szavaiból pedig megtudjuk – és ezért kapcsoltam ide az átszögezett kézhez –, hogy örökkévaló Úr. Ez itt ellentmondásos igazság a Bibliában, mert az örökkévaló Úr hogy halhatott meg? De hát ő maga mondja: az élő, pedig halott voltam és élek örökkön-örökké. Amiről hallottunk a nagypénteki igehirdetésben is, hogy mit tett az Úr, mit végzett el, kinek láthatjuk őt, a mi Megváltónkat, és így örökkévaló Úr számunkra Jézus, hogy mint Isten Fia, mint ember Fia emberré lett valósággal és meghalt.

Ha már az íme szócskára tettem a hangsúlyt, hogy „íme élek örökkön-örökké”, akkor az jutott eszembe, hogy ne felejtjük el, hogy ennek nagy ára volt. Mert az, hogy „íme élek örökkön-örökké”, nekünk is örök életet jelent. Nekünk is feltámadást jelent az ő feltámadása, és örök életet az Úr Jézus örökkévaló létmódja. De az, hogy mi örökké élhessünk vele, neki nemcsak testileg kellett meghalnia, hanem lelkileg is. Az isteni hatalmas kéz, amely ott átszegeztetett a kereszten, azért lett átszegezve, mert átokhalállal kellett halnia, Istentől elhagyatva. Azaz az Úr Jézus, aki íme örökkön-örökké él, vállalnia kellett azt a kereszten, hogy elhagyatott lesz az Istentől. Nem segít neki az isteni jobb kéz. Neki nincs kegyelem. Neki kegyetlenül végig kellett élnie az ítéletet, a kárhozatot.

Mikor ezt mondja: „nálam vannak a halálnak és a pokolnak kulcsai”, most a pokol gondolatához kapcsolódóan meg kell említeni, mit hordozott el értünk a Megváltó, hogy ez az isteni kéz, amikor Jánost is megérinti, ráteszi a kezét nem elpusztítja a bűnöst – mert János is bűnös, csak kegyelmet nyert bűnös –, hanem továbbra is az övé lehet, szolgája lehet. Kereszthalála azt hirdeti, amit a temetése megerősít: átokhalált halt a Megváltó. De azért halt meg így, hogy teljesítse azt, amit ígért is: Jónás jele. Nem adatik e nemzetségnek más, hanem csak a Jónás próféta jele, ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, azonképpen lesz az embernek Fia is a föld gyomrában. Jézusnak a temetése, a halála és a temetése azt hirdeti, hogy beteljesedett az a jel, amiről beszélt. Pál ezért mondta így: aki szeretett engem és önmagát adta értem. Jánosról pedig tudjuk, hogy ő a szeretett tanítvány.

Az átszegezett jobb kéz, és újra hadd húzzam alá, testvérek, mert az ígét nem akarom félremagyarázni, itt nincs benne az ígében, hogy a kéz átszegezett volt, de a Jelenések könyve fényében és az Úr Jézus fel-

támadásáról szóló bibliai történetek fényében a magyarázatban emelem ki, hogy az a kéz, amikor rátette kezét a dicsőséges Úr, a feltámadott Úr, tudjuk más helyről, átszegezett kéz volt. Azt hirdeti, mit tett érted is a Megváltó. És nem is csupán a földi életre nézve, hanem az örök életre nézve is.

Az utolsó jellemző pedig, hogy ez a kéz megtartó jobb kéz. Megtartó, segít, vigasztal, bátorít, erősít. Kinek mire van szüksége az Úr szolgálaként. Ott az ézsaiási igékben, meg dánieli igékben láthatjuk, hogy hogyan erősítette meg Dánielt, hogy aztán ő is leírhasa azt, ami kijelentést kapott az Úrtól. Az ézsaiási próféciaikban pedig az Úr szolgálja van előttünk, aki szintén feladatokat is teljesít, Izraelre is vonatkozik, az Úr népére, ószövetségi népére, meg sok mindenben beszél előremutatva Jézusról. Ami most lényeges, hogy János, amikor tapasztalja, hogy ráteszi az ő jobb kezét, az ő jobbját ez a dicsőséges isteni személy, akkor János átérezheti ennek a megnyugtató, vigasztaló valóságát.

Emlékezzünk arra, hogy amikor a megdicsőülés hegyén Péter, Jakab és János ott lehettek, ott is volt egy isteni, mennyei jelenése az Úr Jézusnak, átváltozott a teste. Hadd mondjam így, akkor még nem kellett, hogy ott legyenek a szegek helyei, hiszen még nem történt meg a megváltás, de amikor megszólalt az Atya, akkor nem bírták elhordozni ez a három tanítvány. És ott a történet úgy folytatódik, hogy egyszer csak elmúlik ez a mennyei jelenés, és ott van minden az eredeti földi valóságában, és jön az Úr Jézus és felkelti őket és mennek le a hegyről. Jézusnak ez a közelsége, ez a megnyugtató érintése, azt hirdeti, hogy, amit mond is: ne félj, nincs miért félned. Itt akarom kiemelni: nemcsak hogy tőlem, nemcsak hogy a szenvedések miatt, hanem mindenre nézve, ami a megtartatást jelenti a földi életben a hívó embernek, meg Isten népének.

Mert az ördög azt jól tudja, hogy nem szakíthat el senki és semmi bennünket Jézus szeretetétől, Isten szerelmétől. Emlékszünk, Jézus maga azt mondta, hogy: senki ki nem ragadhatja őket az én kezemből, meg az Atya kezéből. Ennyire biztos az üdvösségünk. De az ördög a földi életünkre nézve, Jánosnak is – a Jelenések könyvében látszik –, meg a gyülekezeteknek mindent elkövet, hogy megkeserítse az életünket, az 1. század keresztyéneinek az életét is, vagy szenvedéssel vagy csábítással, gonosz kísértésekkel. A lényeg: ha már az örök életet nem vehetem el, a földi életük ne legyen boldog. Éljenek úgy, mintha halott Istenük lenne, mintha lenne egy szegényes, gyenge Krisztusuk, aki nem uralkodik, akiben nem tudnak bízni, csak kételkedünk benne, nem tudunk megállni a kísértésekben, és most lehetne egy csomó negatív jelzöt mon-

dani. Ha viszont látjuk Jézust olyannak, akinek leírja itt az ige és átérezzük ennek a nagyságát és valóságát: rám tette kezét jelezve, hogy ő az Úr és megtart bennünket, akkor egészen másképp élhetünk a földön. Jézusnak ez az érintése, ahogy ráteszi a kezét, jobb kezét Jánosra, megnyugtatja a szolgáját, ezután képessé válik arra, hogy leírja a kijelentést, amit kap az Úrtól, bátorította, erősítette. Emlékszünk, hogy Jézus a földi életében is hányszor érintett meg betegeket. A kezével megérintette és isteni hatalmát jelezte ezzel. Jézus a feltámadott Úrként ugyan ezt teszi. Csak jelezni akarja az ő vigasztalását, irgalmát.

Ez az isteni jobb kéz, a 16. vers szerint, kezében tartja a hét csillagot. Tehát benne van ez a megtartó kifejezés. Tartja a hét csillagot. Tartja a gyülekezetek angyalait. Most ezeket nem magyarázom. Tartja a gyülekezeteket. Tehát megtartó kéz. Jánost is tartja. Amikor úgy tűnik, hogy minden összedől, mert jönnek a rómaiak és elfogják és viszik a keresztyéneket az oroszlánok elé, hogy mint Jánost is, más keresztyéneket száműzetésbe zavarják és küldenek, az a kéz akkor is megtartó kéz. Ne azt nézzétek, ami történik a világban, hanem azt nézzétek, aki által történik és titeket ő megtart. Tartja népét. Ne félj semmit azoktól, amiket szenvedned kell – mondja a szmirnai gyülekezetnek. „Íme a sátán néhányat tiközületek a tömlöcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok és lesz tíz napig tartó nyomorúságotok. Légy hív mindhalálig és néked adom az életnek koronáját.”

Tíz napi nyomorúság. Ez most sok vagy kevés? Tíz napi szenvedés. De több a szenvedésnél. Nyomorúság. Mi hogy érezzük? Sok vagy kevés? Mivel nem ezt az igét kell magyarázni, ezért nem fogom magyarázni, csak a szám, illetve a mérték miatt. Mi tíz nap szenvedést...? Légy hív mindhalálig és néked adom az életnek koronáját, vagy jaj, Uram mi lesz velem? Ezt magamnak is mondom. Nagyszombaton, amikor gyászolnunk kell, amikor a halállal kell szembesülni, amikor a halálos betegség rettenetes terhe gyötör több mint tíz napig talán: én vagyok, aki a pokol és a halál kulcsait tartom. Én vagyok az élő. Úgy tart meg Jézus, hogy magára mutat. Lehet, hogy nem múlik el a halálos betegség, lehet, hogy nem múlik el a gyász fájdalma, csak Jézus lesz a nagyobb, mert megtart megtartó Úrként.

Krisztus nevéért szenvednek a szmirnai gyülekezet tagjai meg János is, üldöztetnek, de Krisztusért hordozhatunk szenvedést olyan értelemben is, nehézséget, bajokat, próbákat, amikor a földi életünk dolgai úgy alakulnak, ahogy, és az válik próbává. Mivel a Jób könyvét olvasuk most a napokban, holnap fogjuk olvasni majd a 19. rész 25. versét – „tudom, az én Megváltóm él” –, de ne felejtsük el, Jób is hogy került

rettenetes élethelyzetbe. Megpróbáltatott. Nekem a Jelenések könyve mostani szakaszát olvasva, azokban a napokban különösen fájó lett az, hogy nagyon félttem egy olyan helyzetben, ami miatt nem kellett volna azért annyira félni. Édesanyámnak szürkehályogműtétje volt az egyik szemére, és ugye, ez rutinműtét. Csak mivel én szolgáltam katonaként, ápolósegédként a Központi Katonai Kórház idegsebészet intenzív osztályán, tudom, hogy néha a rutinműtét a legveszedelmesebb, mert az rutin, de bármikor adódhat kellemetlenség, nagy baj is akár. Szóval rutinműtét súlyos terhe rám nehezedett, féltettem az édesanyámat. És mikor ezt az ígét én magam is olvastam, úgy eszembe jutott, hogy most akkor miért félttem, meg miért félek? Miért lett úrrá bennem a félelem egy ilyen egyszerű élethelyzetben? Persze ez nehéz volt, de végül is egy rutinműtét egyszerű. És egészen másképp tudtam imádkozni a műtét alatt is meg a műtét után is, meg egészen másképp tudok hálát adni most is, hogy sikerült a műtét, mert én átéltem személyesen, hogy: ne félj. Mert egy ilyen helyzetben is, egy ilyen próbás helyzetben az Úr megtartó Úr.

A végén pedig azt látjuk ehhez kapcsolódóan, hogy mivel János megnyugodott, megerősödött, ezért alkalmas lett a küldetésre. A folytatásban ezért hallhattuk a felolvasásban: írd meg amiket láttál és amik vannak és amik ezek után lesznek, és János elkezd írni. Dániel is fölkel és elkezd leírni, ami kijelentést kap az Úrtól. Azaz ez a megtartás, amit átél az isteni kéz ereje által, megerősíti őt arra a szolgálatra, feladatra, amit kapott az Úrtól.

Cselekedetek könyvében is többször olvassuk ezt, hogy ráteszik valakire valamelyik szolgára a többiek, a vezetők a kezüket jelezve, hogy a küldetésre elküldünk, mehatsz, szolgálhatsz. Az Úr veled van, erőt ad, szolgálj az Úrnak. Ez a mozzanat is benne van ebben a kéz érintésben, amikor arról van szó, hogy megtart: küld. Ha eddig arról volt szó ennél a résznél, ennél a gondolatnál, hogy megtart, ne félj, megerősít, most azt is mondja már az Úr: és mivel nem félsz, megerősödtél, akkor legyél az eszközöm abban, hogy másoknak se kelljen félni, mások is megismerhessenek engem. Az Úr eljöveteleig bárki megismerheti az Urat.

Látod-e hittel ezt a dicsőségesen uralkodó, feltámadott, élő Urat? Jézust, aki Jánosnak is megjelent, aki rátette az ő isteni jobb kezét Jánosra jelezve, hogy hatalommal bír, hogy mit tett érte átszögezett keze, és, hogy megtartja őt mindenek között. Nagyszombat ünnepén bennünket is ez az Úr bátorít most.

Imádkozzunk!

Áldunk azért mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus győzött a kereszten, és köszönjük, hogy valósággal meghalt, nemcsak fizikailag, de lelki módon is átélte a rettenetet. Köszönjük, hogy így győzte le a halált, a kárhozatot. Köszönjük, Urunk, hogy mi mindezt tudhatjuk, sőt, hihetjük.

Könyörülj rajtunk, kérünk, hogy a bibliai üzenetnek az a része legyen most számunkra a legfontosabb, ami éppen a legszemélyesebb most éppen számunkra. De Urunk, az ne legyen kérdés, hogy a legelső, hogy te ki vagy nekünk. Segíts, kérünk, látnunk téged érettünk meghalt és dicsőségesen élő, feltámadott Úrként. Könyörülj rajtunk, kérünk, hogy mi is átérzhessük annak a békességét, örömét, hogy te dicsőségesen uralkodol, és így tudjuk vállalni azt is, ami próba talán nekünk is, ha kell, hűségesnek maradni mindhalálig.

Imádkozunk is így, kérünk, azokért a testvéreinkért, akik halálos betegséget hordoznak, akik műtét előtt vannak vagy után. És könyörülj rajtuk, kérünk, hogy benned találják meg a vigasztalást, lássanak téged megtartónak, szabadítónak. És Urunk, köszönjük, hogy a te isteni hatalmas jobb kezed gyógyulást is adhat nekik, vagy elég kegyelmet hordozni egy életen át a nehézségeket, az erőtlenségeket.

Kérünk, Urunk, népünkért. Urunk, a mi népünknek is rád van szüksége, adj a mi népünknek hozzád térést.

Köszönjük, Urunk, a választások eredményét, és kérünk arra téged, hogy vezetőink legyenek olyanok, akik félnek téged. Minél többen legyenek, akik követnek téged és akaratodat akarják teljesíteni. Te munkáld ezt, kérünk, bennük. És tartsd őket alázatban, hogy hadd tudjanak úgy vezetni, mint akik szolgálnak.

Kérünk, hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.